

[Margrete Auken]

andre spørger, hvorfor de ikke bare må hælde ud, for sådan opleves det, når andre får lov at pløje ned i sandstranden. Derfor synes jeg, man skal tage NOAHs klage op til meget alvorlig overvejelse og give et bedre svar, end at Esso selv har undersøgt for nedsivning, nu i tilfældet Esso, på deres egen grund.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Ja, man kan altså ikke bare hælde ud, for det skal godkendes, at det sker på en miljømæssigt forsvarlig måde, og heller ikke, hvis man er stor som Esso, kan man bare hælde ud eller gøre, som man selv vil. Det skal også godkendes af myndighederne, at det sker på miljømæssigt forsvarlig måde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 15

10) Til *miljøministeren* af:

Gammelgaard (KF):

»Hvad agter ministeren at foretage for at forhindre de brud på grundsætningerne om fri etableringsret og lighed i forvaltningen, som opstår ved, at amtskommunerne fastsætter forskellige, detaljerede restriktioner for etablering af salgsvirksomheder for forbrugsvarer?«

Skriftlig begrundelse

I henhold til regionplanloven fastsætter amtskommunerne igennem deres regionplanlægning overordnede retningslinjer for den kommunale planlægning. Regionplanforslagenes detaljeringsgrad er imidlertid i en række tilfælde meget høj, og dette er ikke – som bl. a. påpeget af Kommunernes Landsforening – i overensstemmelse med forudsætninger for og indhold af regionplanlovgivningen.

I nogle amtskommuner fastsættes der kvadratmetermæssige overgrænser for byggeri af salgsvirksomheder for forbrugsvarer, i andre amtskommuner vedtages øvrige former for restriktioner over for sådanne virksomheder.

Allerede inden regionplanernes endelige godkendelse er der i flere amtskommuner indledt en administrativ praksis, hvorved den frie etableringsret begrænses på denne måde.

En sådan begrænsning i et grundprincip i dansk lovgivning kan kun ske i henhold til ny lovgivning og ikke udelukkende på baggrund af amtskommunale vedtagelser.

Når de omtalte restriktioner for etablering af salgsvirksomheder er forskelligartede fra amtskommune til amtskommune, er det ej heller i overensstemmelse med det forvaltningsmæssige lighedsprincip.

Gammelgaard (KF):

Den her nævnte problemstilling er meget aktuel for mange amtskommuner, kommuner og en række erhvervsvirksomheder. Hvordan kan det i givet fald f. eks. tillades, at to nabokommuner beliggende i hver sit amt for den ene kommunes vedkommende kan få lov til at give tilladelse til et konkret erhvervsbyggeri som det omtalte af en vis størrelse, mens den anden kommune ikke må give en sådan tilladelse? Det kan ikke være i overensstemmelse med dansk erhvervs- og planlægningslovgivning, ligesom det strider mod fundamentale lighedsprincipper. De af amtskommunerne fastsatte restriktioner for kommunale tilladelser til etablering af salgsvirksomheder for forbrugsvarer består ofte i faste kvadratmeterovergrænser for byggeriets omfang. Kvadratmetertal af denne art er efter min opfattelse et u hensigtsmæssigt og unuanceret planlægningsredskab.

Endelig skal jeg ikke undlade at gøre opmærksom på de argumenter, som den nuværende indenrigsminister og dengang formand for Kommunernes Landsforening har fremført mod detaljeringsgraden i de foreliggende regionplanforslag, som man altså allerede nu er i gang med at administrere efter. På delegeretmødet i Kommunernes Landsforening i juni måned i år sagde Henning Rasmussen:

»Vi har frygtet, og vi har modarbejdet, at regionplanernes rammer for kommuneplanlægningen skulle blive så snævre, at selve kommuneplanlægningen skulle blive en illusion.«

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Efter lands- og regionplanloven skal en regionplan bl. a. indeholde retningslinjer om beliggenheden og omfanget af overordnede centre. Miljøministeriet har efter forhandling med bl. a. Kommunernes Landsforening udsendt vejledning i regionplanlægning nr. 3.